

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **T. P. V.**, zastoupený JUDr. Václavem Vladařem, advokátem se sídlem Borská 588/13, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2025, čj. OAM-5568-20/ZR-2025, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 3. 2026, čj. 54 A 1/2026-56,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále „zákon o pobytu cizinců“), zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu a zároveň mu stanovil lhůtu k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně do 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Rozsudek krajského soudu

[2] Krajský soud nejprve vypořádal námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Dospěl k závěru, že žalovaný podrobně odůvodnil, z jakého důvodu považoval chování žalobce za skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti. Krajský soud považoval za přezkoumatelný také závěr žalovaného o přiměřenosti dopadu jeho rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.

[3] Dále se krajský soud zabýval aplikací § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve vztahu k právnímu posouzení aktuálnosti ohrožení veřejného pořádku žalobcem, přičemž vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu. Dospěl shodně s žalovaným

k závěru, že osobní chování cizince představovalo skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení základních zájmů společnosti, neboť žalobce páchal závažnou trestnou činnost, za kterou byl trestním soudem odsouzen k několikaletému trestu odnětí svobody.

[4] Soud se zabýval rovněž námitkami stran posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Vyšel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Poukázal na to, že žádné ze stěžovatelových dětí nežije na území České republiky. Děti žalobce navštěvují ve vězení přibližně jednou za dva měsíce. Děti přitom s žalobcem nežily ve společné domácnosti ani před výkonem trestu odnětí svobody. Žalobce své děti ani žádným způsobem finančně nepodporuje, proto není pravdivé jeho tvrzení, že je hlavním živitelem rodiny. K dalším tvrzeným rodinným vazbám (žalobce má v ČR družku a širší příbuzenstvo) krajský soud uvedl, že nedosahují takové intenzity, aby se zřetelem ke spáchanému trestnému činu, představovaly nepřiměřený dopad do jeho soukromého a rodinného života.

III. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž současně navrhl přiznání odkladného účinku.

[6] Stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozsudku krajského soudu v otázce, jestli ohrožení veřejného pořádku ze strany stěžovatele bylo skutečné, aktuální a dostatečně závažné. Předně rozhodnutí žalovaného žádné takové posouzení neobsahuje a krajský soud svými úvahami nahradil chybějící úvahy žalovaného. Aprobával tedy nepřezkoumatelné rozhodnutí. Úvahy krajského soudu jsou navíc právně vadné, neboť nelze závěr o aktuálnosti ohrožení veřejného pořádku založit toliko na skutečnosti, že je stěžovatel ve výkonu trestu. Je třeba hodnotit konkrétní individuální okolnosti (například chování ve vazbě, postoj ke spáchané trestné činnosti, reálné riziko recidivy a podobně).

[7] Stěžovatel dále namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozsudku v části, v níž krajský soud přezkoumával otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele. Krajský soud měl primárně korigovat nesprávnou úvahu žalovaného, že mu posouzení přiměřenosti nepřísluší. Následně bylo jeho povinností přezkoumat závěry žalovaného. Namísto toho krajský soud závěry žalovaného doplnil, a to nezákonným způsobem. Nezhlednil, že stěžovatel je otcem 4 dětí, z nichž 3 jsou nezletilé a žijí na území EU. Děti stěžovatele navštěvují i ve výkonu trestu, což svědčí o pevnosti vztahů. Stěžovatel nemůže být živitelem rodiny, pokud je ve výkonu trestu.

[8] **Žalovaný** ve vyjádření uvedl, že mu zákon o pobytu cizinců neukládá při rozhodování podle § 77 odst. 1 písm. h) tohoto zákona povinnost zabývat se dopady do soukromého a rodinného života cizince. Byl si ale vědom existence čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, a proto ve svém rozhodnutí k tomuto posouzení přistoupil.

[9] Žalovaný shrnul rodinnou situaci stěžovatele. Připomenul, že ani jedno dítě stěžovatele nežije na území České republiky. Stěžovatel na tyto děti nezasílá žádné finanční prostředky, neboť se o ně starají jejich matky, nebo jsou v sirotčinci. Stěžovatel ve správním řízení nespolečně pracoval a bližší informace o dětech nesdělil. Upozornil také na to, že

pokračování

stěžovatel žije na území České republiky od roku 1999, a ani přesto neovládá český jazyk, což nesvědčí o přílišné integraci. Uzavřel, že po zvážení povahy a závažnosti spáchané trestné činnosti, délky nepodmíněného trestu odnětí svobody a rodinných poměrů stěžovatele (má děti v zahraničí, o něž pečují jejich matky nebo sirotčinec) byl zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života přiměřený a v souladu s čl. 8 Úmluvy.

[10] Žalovaný dále odkázal na judikaturu Ústavního soudu k neexistenci subjektivního práva cizinců na pobyt na území České republiky. Upozornil také na závěry judikatury Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Úmluvy. Z této judikatury plyne, že se ochrany dle tohoto článku mohou dovolávat jen cizinci, kteří jsou na území daného státu usazení. To však není případ stěžovatele.

[11] K návrhu na přiznání odkladného účinku žalovaný uvedl, že by odkladný účinek neměl být přiznán.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] K námitce pochybení krajského soudu stran nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu, dle které je nepřezkoumatelnost třeba vykládat jako nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Judikatura Nejvyššího správního soudu rovněž dospěla k závěru, že přezkoumá-li krajský soud rozhodnutí žalovaného, které bylo samo o sobě nepřezkoumatelné, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i svůj rozsudek (rozsudky NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91, právní věta, z 13. 7. 2022, čj. 7 As 342/2020-30, bod 8). Nejvyšší správní soud má ve shodě s krajským soudem za to, že žalovaný na stranách 1, 2, 5 a 7 rozhodnutí vyložil, v čem spatřoval skutečnost, aktuálnost, konkrétnost a dostatečnost závažného ohrožení základních zájmů společnosti, a z jakého důvodu toto ohrožení veřejného pořádku obstálo jako důvod pro zrušení povolení trvalého pobytu stěžovatele.

[15] K námitce nesprávného posouzení aktuálnosti ohrožení veřejného pořádku Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudky z 23. 7. 2020, čj. 2 Azs 144/2020-33, bod 21 - 26, z 8. 2. 2024, čj. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb., body 17 - 32, usnesení z 22. 4. 2025, čj. 1 Azs 30/2025-117, bod 18. Nejvyšší správní soud má za to, že krajský soud v bodech 23 až 26 posoudil zákonnost postupu žalovaného v souladu s touto ustálenou judikaturou, která reaguje na požadavky Směrnice Rady 2003/109/ES z 25. 11. 2003, o právním postavení

státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále „směrnice“). Žalovaný přihlédl k povaze trestného činu, motivu pachatele, délce stanoveného trestu, délce již vykonaného trestu a vlivu jednání na veřejný pořádek. Zohlednění dalších okolností nebylo za takové situace již potřebné.

[16] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu stran chybějícího poměření přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života stěžovatele, Nejvyšší správní soud odkazuje na bod 16 rozsudku. Tam krajský soud dovodil, že se žalovaný na stranách 3 až 10 svého rozhodnutí velmi podrobně a konkrétně zabýval přiměřeností tohoto zásahu. V těchto bodech se žalovaný zaměřil na délku pobytu stěžovatele na území České republiky, existenci příbuzných osob na území České republiky a intenzitu vztahů stěžovatele s rodinou. Žalovaný zcela zbytečně opakovaně uvádí, že mu posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zákon o pobytu cizinců neukládá; tato povinnost mu totiž plyne přímo z čl. 8 Úmluvy, čehož si je žalovaný dobře vědom.

[17] Právní posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele, které krajský soud učinil v bodech 27-35 napadeného rozsudku, považuje Nejvyšší správní soud za souladné s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky NSS z 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29, z 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53, bod 37, z 13. 12. 2018, čj. 7 Azs 360/2018-39, bod 7 a 8, z 20. 12. 2022, čj. 4 Azs 269/2022-25, body 15 a 25, z 31. 1. 2023, čj. 2 Azs 287/2022-34, bod 20, z 21. 10. 2022, čj. 5 Azs 219/2022-37, bod 26, či na usnesení z 21. 11. 2024, čj. 8 Azs 213/2024-54, bod 10). Nejvyšší správní soud odkazuje také na závěry rozsudku NSS z 21. 5. 2020, čj. 1 Azs 145/2020-32, bod 41, kde dovodil, že zrušení povolení k trvalému pobytu v návaznosti na odsouzení cizince za spáchání úmyslného zvláště závažného drogového trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bude s ohledem na soukromý a rodinný život cizince nepřiměřené jen zcela výjimečně. V nyní projednávaném případě krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud zhodnotil, že zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele není s ohledem na okolnosti případu nepřiměřený. Přihlédl k tomu, že žádné z dětí momentálně nežije na území České republiky, stěžovatel těmto dětem nezasílá žádné finanční prostředky a není jejich primárním živitelem. S ohledem na povahu spáchaného zvláště závažného zločinu krajský soud, v souladu s názorem žalovaného, neshledal, že by další rodinné vazby stěžovatele na území České republiky dosahovaly takové intenzity, aby činily zásah způsobený rozhodnutím žalovaného nepřiměřeným. Stěžovateli navíc nic nebrání, aby se v budoucnu ucházel o pobytové oprávnění nižšího stupně.

[18] Ke stěžovatelským námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se krajský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

pokračování

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] Nejvyšší správní soud se návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nezabýval, jelikož o věci rozhodl bez zbytečného prodlení, jakmile poučil účastníky řízení a obstaral další nezbytné podklady pro rozhodnutí.

[21] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS z 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému jako úspěšnému účastníkovi žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 14. května 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu